

POSTANOWIENIE

Dnia 21 czerwca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

w sprawie z wniosku H.T.
przy uczestnictwie W.T.
o podział majątku wspólnego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 21 czerwca 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania
od postanowienia Sądu Okręgowego w W.
z dnia 26 września 2017 r., sygn. akt V Ca [...] /17,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od W.T. na rzecz H.T. kwotę 2700 zł (dwa tysiące siedemset złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego).**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w W. z dnia 26 września 2017 r. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się na jej oczywistą zasadność, jak również na potrzebę wykładni art. 212 § 2 i 3, art. 1035 k.c. w związku z art. 46 k.r.o. w związku z art. 5 k.c. i art. 31 § 1 k.r.o. oraz art. 43 § 1 k.r.o. w związku z art. 5 k.c. w zakresie podziału majątku wspólnego jako przepisów wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów.

W judykaturze Sądu Najwyższego zostało wyjaśnione, że przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej oznacza, iż dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze *prima facie* zasługują na uwzględnienie. Sytuacja taka w szczególności istnieje wtedy, gdy bez wątpienia wystąpiły uchybienia, na które powołuje się skarżący, lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesiony środek zaskarżenia. Pamiętać przy tym trzeba, że oczywiste jest to, co jest widoczne bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań. Skarżący musi zatem wykazać, że wyrok zapadł z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym na pierwszy rzut oka, bez konieczności

przeprowadzenia bardziej szczegółowej analizy (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08, nie publ., z dnia 18 września 2012 r., II CSK 179/12, nie publ. i z dnia 13 marca 2017 r., I CSK 596/16, nie publ.). Powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej należy wykazać, że popełnione przy ferowaniu zaskarżonego orzeczenia uchybienia w zakresie stosowania prawa miały charakter kwalifikowany i nie podlegały różnym ocenom, były więc dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000, V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia z 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156).

Bliższa analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej nie pozwala przyjąć, by była ona – w powyższym rozumieniu – oczywiście uzasadniona. Skarżący nie wykazał, że zastosowanie 1035 i art. 212 § 2 i 3 k.c. w związku z art. 46 k.r.o. w związku z art. 5 k.c. oraz art. 31 § 1 i art. 43 § 1 k.r.o. w związku z art. 5 k.c. było – w okolicznościach sprawy – oczywiście błędne lub doprowadziło do tego, że zaskarżone postanowienie jest oczywiście nieprawidłowe. Chociaż skarżący trafnie podniósł, że w świetle judykatury nie można wykluczyć możliwości stosowania art. 5 k.c. przy ocenie celowości obniżenia spłaty lub dopłaty (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2009 r., III CSK 251/08, nie publ.), to jednak błędnie zarzucił Sądowi Okręgowemu, iż ten taką możliwość – w razie ustalenia równych udziałów w majątku wspólnym – wykluczył. Ponadto, skarżący nie wykazał, że w okolicznościach sprawy oczywiście błędna była ocena Sądu Okręgowego o bezzasadności zastosowania art. 5 k.c.

Potrzeba wykładni przepisów prawa budzących wątpliwości i wywołujących rozbieżności w orzecznictwie (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.), zgodnie z utrwalonym poglądem judykatury, oznacza sytuację, w której w sprawie występuje kwestia o niejasnym charakterze, będąca źródłem istotnych wątpliwości lub różnic zdań w orzecznictwie, mająca znaczenie dla oceny dochodzonego roszczenia (tak Sąd Najwyższy w postanowieniach: z dnia 26 czerwca 2015 r., III CSK 77/15, nie publ. oraz z dnia 20 listopada 2015 r., III CSK 269/15, nie publ.).

Twierdzenia skarżącego nie wystarczają do wykazania, by w sprawie doszło do ziszczenia się przesłanki wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Zaprezentowana w skardze argumentacja powinna mieć charakter ściśle jurydyczny, a nie odnosić się do dokonywanej w sposób subiektywny oceny zgromadzonego w sprawie materiału procesowego. Zawarte w skardze rozważania w znacznej mierze stanowią w rzeczywistości polemikę z ustaleniami poczynionymi przez Sąd Okręgowy, który – jak wskazano – nie wykluczył w sposób generalny zastosowania art. 5 k.c. jako podstawy obniżania spłat lub dopłat przy podziale majątku wspólnego, lecz nie dopatrzył się uzasadnienia dla jego zastosowania w okolicznościach sprawy. Co więcej, skarżący wskazał na potrzebę wykładni przepisów prawa budzących w jego ocenie poważne wątpliwości oraz wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, lecz w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania nie wyjaśnił, na czym polegają wskazywane wątpliwości odnośnie do poszczególnych przepisów oraz nie wskazał na rozbieżne poglądy judykatury, tj. nie wskazał konkretnych orzeczeń, które interpretowałyby w odmienny sposób wskazane przezeń przepisy. Nie wystarcza w tym zakresie wskazanie, że odmienną wykładnię dokonały Sądy pierwszej i drugiej instancji orzekające w sprawie. Brak szerszego rozwinięcia wniosku w tym zakresie uniemożliwia weryfikację, w jakim zakresie wiąże się on, według skarżącego, z przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Skarga kasacyjna powinna być tak zredagowana i skonstruowana, by Sąd Najwyższy nie musiał poszukiwać w jej podstawach lub ich uzasadnieniu elementów kreatywnych skargi, ani tym bardziej się ich domyślać (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, nie publ.).

Trzeba wreszcie wskazać, że skarżący z jednej strony wskazuje na potrzebę wykładni art. 212 § 2 i 3, art. 1035 k.c. w związku z art. 46 k.r.o. w związku z art. 5 k.c. i art. 31 § 1 k.r.o. oraz art. 43 § 1 k.r.o. w związku z art. 5 k.c. jako przepisów budzących wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, a z drugiej strony powołuje się na to, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Stanowisko to jest wewnętrznie sprzeczne, ponieważ, jeżeli określony przepis budzi wątpliwości i jest rozbieżnie interpretowany przez sądy,

to nie można twierdzić, że jego naruszenie jest oczywiste. Albo zastosowanie przepisu jest proste i w rezultacie jego naruszenie może być oczywiste, albo problem jego wykładni jest skomplikowany, przez co powoduje on poważne wątpliwości, prowadzące do rozbieżności ocen, a tym samym naruszenie prawa przez sąd nie jest oczywiste.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania rozstrzygnięto na podstawie art. 520 § 3 i art. 98 § 3 w związku z art. 99 oraz art. 108 § 1 w związku z art. 391 § 1, art. 398²¹ i art. 13 § 2 k.p.c.

aj

ał